

Llops a la Pineda Fosca

Santa Perpètua de Mogoda

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Santa Perpètua de Mogoda

Coordenades:

Latitud: 41.53454
Longitud: 2.18344
UTM Est (X): 431884
UTM Nord (Y): 4598421

Classificació

Número de fitxa 08260 - 173
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Any 1916-30
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: publicat
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Goretti Vila i Fàbregas
Data de registre de la fitxa: dl., 20/04/2009 - 02:00

Descripció

La llegenda Llops a la Pineda Fosca és narrada per Fermí Vinyals (1994: 353-354) com a fets passats recollits de la tradició oral. Ell ho explicava així:

"Era de Mogoda, ja que agafava tot el bell mig del Vallès, allí on l'aigua tan abunda. Des de Montcada

podem escollir, o bé la via fèrria. Ambdues van a parar a Granollers; seguint l'una cap a Vic i l'altra cap a França per la Garriga.

Antigament hi havia un camí de ferradura per travessar el Besòs, després va construir-s'hi una carretera, o millor un camí de carro, que passava per la paorosa pineda fosca, per l'hostal de la Grua.

Les muntanyes de Cabanyes estaven plenes d'amagatalls, a les entrellades valls, espessor dels pins i alzinars, a les brolles altes i maleses, a les vernedes del pla agrupades d'arbres hi feien niu les cries d'animals ferotges; guines, gats mesquers, porcs senglars, llops i altres espècies d'aquesta mena de bèsties. Expliquen els vells del poble (de Sant Fost) que els llops sortien dels amagatalls i trescant per les muntanyes, es reunien al turó de la Forca fent una música esgarrifosa. A plena nit la ramada baixava al riu Besòs per devorar la rossa.

Un dia la burra del mas Torras pasturava amb el seu pollí, i un llop els menà camí avall, dret al riu. El pollí esfereït tornà a casa però la burra fou devorada.

Farà 78 anys que un llop mossegà un infant que pasturava una cabreta de casa la Jerònima, la cabra salvà el noi car el llop preferí devorar-la i el noi solament restà amb la mossegada.

Els veïns de Sant Fost el perseguiren i l'avi de can Torrents el va matar d'un tret d'escopeta, deixant senyals de la lluita en l'arma, que avui encara conserva l'hereu de Can Torrents.

Passaren molts anys sense veure's raça de llops, però quan menys es pensava, farà cosa d'uns 64 anys, aparegué una altra bèstia d'aquestes a la qual es donà caça i correspongué al vell Font (l'Escabellat), l'honor de matar-lo en els sots de Can Torras. Una vegada mort l'avi Janet, Ambròs Suñé l'esquarterà i els trossos foren repartits per tot el poble, car tenien la creença que era bo per a remei.

Des d'aquesta feta no s'ha sentit parlar mai més de llops.

Fa poc més de cent anys que els perpetuencs no podien anar de nit a regar a Can Folguera pel perill d'ésser atacats pels llops i igualment també tals bèsties salvatgines feien acte de presència fins a Can Miró, segons ens contaven els nostres avis, perquè ells ho havien aconseguit".

Bibliografia

VINYALS i ROVIRA, Fermí (1994). Història de Santa Perpètua de Mogoda. Des de la prehistòria als primers anys del segle XX. Santa Perpètua de Mogoda. Pàg. 353-354.